

1

Стріла Валентина

— Досі сердишся?

Підпираючи спиною стінку ліфта, Алек підвів голову на Джейса.

— Не серджуся.

— Е-е, ні, сердишся.

Джейс хотів махнути названому брату, але одразу зойкнув, коли руку пронизав біль. Усе тіло боліло після того, як він забився, пролетівши три поверхи крізь трухляві дошки й приземлившись на купу брухту. Синці були навіть на пальцях. Алек, котрий нещодавно позбувся милиць, на яких ходив після бою з Аббадоном, вигляд мав приблизно такий самий, як Джейс почувався. Одяг його був брудний, волосся звисало тонкими, липкими пасмами. Довга рана розсікала щоку.

— Не серджусь я, — процідив крізь зуби Алек. — Лише тому, що ти казав, ніби демони-дракони всі вимерли...

— Я казав, майже всі вимерли.

Алек тицьнув у нього пальцем.

— Майже всі вимерли, — продовжив він тремким від люти голосом, — це НЕДОСТАТНЬО ВИМЕРЛИ.

— Розумію, — мовив Джейс. — Попрошу змінити формулювання в підручнику з демонології з «майже вимерли» на

«недостатньо вимерли для Алека, бо йому більше до вподоби, коли потвори вимерли всі до одної». Це тебе влаштує?

— Хлопці, хлопці, — озвалась Ізабель, яка розглядала себе в ліфтовому дзеркалі, — тільки не сваріться. — Тоді обернулася до них, широко всміхаючись. — Згодна, такого екшену ми не очікували, але мені сподобалося.

Алек поглянув на неї і похитав головою.

— Як ти примудряєшся *ніколи* не бруднитися?

Ізабель лише по-філософськи стенула плечима.

— Просто я чиста серцем, і це відштовхує від мене весь бруд.

Джейс так голосно пирхнув, аж вона сердито крутнулася до нього. Він підніс до її обличчя замурзані пальці з брудними нігтями.

— А я весь брудний ззовні та всередині.

Ізабель хотіла щось відповісти, але ліфт зі скреготом зупинився.

— Час це виправити, — мовила вона, смикаючи за ручку дверей.

Джейс вийшов за нею, мріючи нарешті скинути обладунки та зброю і зайти в гарячий душ. Він переконав брата із сестрою піти з ним на полювання, хоча ніхто з них не хотів виходити самотужки відтоді, як не стало Годжа, який би їх проінструктував. Однак Джейс хотів поринути в бій, перемкнутися на різанину, знайти забуття в болю та ранах. Розуміючи це, вони й пішли з ним вештатися брудними занедбаними тунелями метро, аж поки знайшли демона-драконіда і вбили його. Уся трійця діяла ідеально гармонійно — як раніше. Як сім'я.

Він розстібнув куртку й повісив її на гачок на стіні. Алек сів на низьку дерев'яну лавку біля нього й заходився зчищати бруд із чобіт. За роботою тихенько мутикав пісеньку,

демонструючи Джейсу, що зовсім не *сильно* сердиться. Ізабель вийняла шпильки з довгого чорного волосся, і воно розсипалося по спині.

— Їсти хочу, — сказала вона. — Була б тут мама, вона б нам щось приготувала.

— Навіть краще, що її нема, — мовив Джейс, знімаючи пояс зі зброєю, — бо вже верещала б через брудні килими.

— Слушне зауваження, — почувся спокійний голос, і Джейс, не встигнувши навіть зняти руки з паска, крутнувся і побачив у дверях Маріз Лайтвуд, яка стояла, схрестивши руки на грудях.

Вбрана була в жорсткий чорний дорожній костюм, а темне, як в Ізабель, волосся збрала в тугу косу до пояса. Погляд холодних синіх очей пройшовся по трійці, як промінь пошукового прожектора.

— Мамо!

Отямившись, Ізабель підбігла й обійняла матір. Алек встав і пішов до них, щосили приховуючи, що й досі накульгує.

Джейс залишився на місці. Щось у погляді Маріз, який вона кинула на нього, наче паралізувало його. Але ж у його словах не було чогось *аж такого* страшного. Вони ж завжди жартували з її пристрасті до старовинних килимів...

— А де тато? — запитала Ізабель, відходячи від матері. — Та й Макс?

— Макс у себе в кімнаті, — після майже непомітної паузи відповіла Маріз, — а ваш батько, на жаль, і досі в Аліканте. Затримався у справах.

Алек, зазвичай чутливіший до настрою інших, ніж сестра, зам'явся.

— Щось не так?

— Це я в тебе маю спитати, — сухо кинула мати. — Ти що, кульгаєш?

— Я...

Брехун з Алека був паскудний. Тож Ізабель заступилася за брата й м'яко сказала:

— Ми потрапили в невелику сутичку з драконідом у метро. Але це дрібниця.

— А бій із Величним демоном минулого тижня — теж дрібниця?

Відповіді на це не знайшла навіть Ізабель. Глипнула на Джейса, котрий ще більше знітився.

— Ми цього не планували.

Джейсу було важко зосередитися. Маріз і не привіталася з ним — навіть короткого «привіт» не сказала. Вона не зводила з нього гострих, як кинджали, очей. У його животі ніби відкрилася порожнеча, що тільки ширшала. Вона ще ніколи не дивилася так на нього, хай що б він утнув.

— Це була помилка...

— Джейсе!

Макс, наймолодший із Лайтвудів, протиснувся повз Маріз і забіг у кімнату, ухилившись від матеріної руки.

— Ти повернувся! Ви всі повернулися, — закрутився він, щасливо усміхаючись до Алека та Ізабель. — А я думав, то мені здалося, ніби ліфт грюкнув.

— А мені здалося, ніби я казала тобі не виходити з кімнати, — мовила Маріз.

— Не пригадую такого, — сказав Макс таким серйозним тоном, що навіть Алек усміхнувся.

Як на свій вік, Макс був дещо задрібний і на вигляд не старшим семи років, однак характер мав такий серйозний, що, вкупі з величезними окулярами, справляв враження старшої

людини. Алек випростав руку та скуйовдив братове волосся, проте Макс не відривав блискучих очей від Джейса, котрий відчув, як холодний кулак, що стиснув йому шлунок, трохи послабив хватку. Макс завжди ставився до нього з обоюстороннім шануванням, якого не виказував до рідного старшого брата. Напевно тому, що Джейс був більш терплячим до малого.

— Я чув, ти бився з Величним демоном, — сказав він. — Класно було?

— Це було... незвично, — ухилився від прямої відповіді Джейс. — Як Аліканте?

— Класно. Ми таке бачили! Там є велетенський склад зброї, і мене водили в містя, де її виробляють. Показували новий спосіб виготовлення серафимських клинків, щоб були міцнішими. Хочу попросити в Годжа навчити мене...

Джейс не стримався і метнув запитальний погляд на Маріз. Отже, Макс про Годжа ще не знає. Невже вона йому не сказала?

Маріз його погляд зрозуміла і стиснула губи в тоненьку, як лезо ножа, лінію.

— Ну, все, Максе, — мовила вона й узяла наймолодшого за руку. Він повернув голову й здивовано зиркнув на неї.

— Але я розмовляю з Джейсом...

— Я бачу, — сказала Маріз і легенько підштовхнула його до сестри. — Ізабель, Алеку, проведіть брата в кімнату. Джейсе, — його ім'я вона вимовила з такою натугою, мовби невидима кислота роз'їдала склади ще в неї в роті, — приведи себе до ладу й одразу ж приходить у бібліотеку.

— Не розумію, — сказав Алек, переводячи погляд із матері на Джейса. — Що відбувається?

Джейс відчув, як по спині котиться холодний піт.

— Це щось про мого батька?

Маріз двічі сіпнулася, мовби слова «мого батька» були двома окремими ляпасами.

— Бібліотека, — процїдила вона крізь зціплені зуби. — Там усе й обговоримо.

Алек промовив:

— У тому, що сталося за твоєї відсутності, Джейс не винен. Ми всі туди полізли. Годж казав...

— Про Годжа теж поговоримо.

Маріз перевела погляд на Макса, голос її полагіднішав.

— Але, мамо, — заперечила Ізабель, — якщо ти хочеш покарати Джейса, то й нас теж треба, щоб було чесно. Ми всі винні однаково.

— Ні, — відповіла Маріз після такої довгої паузи, що Джейс уже вирішив, ніби вона взагалі промовчить. — Не всі винні однаково.

— Перше правило аніме, — сказав Саймон. Тримаючи в одній руці пачку чипсів, а в другій — пульт від телевізора, він сидів, спершись на купу подушок скраю ліжка. Вдягнений був у чорну футболку з написом «Я ТВОЮ МАМУ В ІНТЕРНЕТІ ПОСТИВ» та джинси з діркою на коліні. — Не займай сліпого монаха.

— Знаю, — відповіла Клері, взяла чипс із пачки й умочила його в мисочку із соусом на таці між ними. — Вони чомусь завжди б'ються краще, ніж зрячі. — Прикипівши поглядом до екрана, запитала: — Вони що, танцюють?

— Це не танці. Вони намагаються вбити один одного. Цей чувак — заклятий ворог іншого, пам'ятаєш? Він же вбив його батька? Чого б вони танцювали?

Жуючи чипсину, Клері дивилася на екран, де між двома крилатими чоловіками, що висіли в повітрі один навпроти

одного зі світловими списами в руках, світилися анімовані рожево-жовті хмари. Час від часу суперники перемовлялися, та оскільки говорили японською з китайськими субтитрами, зрозуміти хоч щось було неможливо.

— Чувак у капелюсі — це поганець? — спитала вона.

— Ні, у капелюсі — то батько. Він був імператором-магом, а капелюх давав йому силу. Лиходій — це той, що з механічною рукою, говорить якраз.

Задзвонив телефон. Саймон відклав пачку чипсів і зібрався відповісти, але Клері поклала руку йому на зап'ястя.

— Не треба. Не звертай уваги.

— А раптом це Люк із лікарні дзвонить?

— Це не Люк, — запевнила Клері, вкладаючи в слова більше впевненості, ніж відчувала насправді. — Він би дзвонив мені на мобільний, а не тобі на домашній.

Саймон кинув на неї довгий погляд, перш ніж опуститися на килим.

— Як скажеш.

У його голосі вона чула сумнів і невисловлене запевнення: «Я просто хочу, щоб ти була щаслива». Вона не думала, що може почуватися щасливою зараз, коли її мати лежить у лікарні, підключена до трубок та різноманітних апаратів, а біля неї на пластмасовому стільчику, як зомбі, сидить Люк. І не тоді, коли вона переживала за Джейса й раз по раз хапала телефон, щоб подзвонити в Інститут, а потім знову сідала, так і не набравши номер.

Якби Джейс хотів поговорити з нею, *сам* би зателефонував.

Напевно, привести його до Джослін було помилкою. Йй здавалось, якщо мама почує голос сина, свого первістка, вона точно отямиться. Однак не так сталося, як гадалось.

А Джейс ніяково стояв біля ліжка з лицем, як у янгола з картини, і байдужим поглядом в очах. Зрештою терпець Клері урвався, вона нагримала на нього, він огризнувся і забрався геть. Змарнілий Люк лиш зацікавлено подивився йому вслід.

— Це вперше я побачив, що ви спілкуєтесь, як брат із сестрою, — прокоментував він.

Клері нічого не відповіла. Не було сенсу пояснювати йому, як вона мріє, аби Джейс *не* був її братом. Та хоч як старайся, ДНК не зітреш. Хай скільки б *щастя* це принесло.

І хоч бути щасливою вона не могла, та вважала, що в Саймона, у його кімнаті, відчувається комфортно, як удома. Вони були знайомі так давно, що вона пам'ятала ще ті часи, коли він мав ліжко у формі пожежної машини, а в кутку валялася гірка деталей «Лего». Тепер там лежав футон, застелений покривалом в яскраву смужку — сестрин подарунок, — а стіни були обклеєні плакатами маловідомих рок-гуртів «Кам'яна панда» і «Ходячий ніж». У тому кутку, де колись лежало «Лего», нині стояла барабанна установка, а в іншому — комп'ютер, на екрані якого застигла заставка з *World of Warcraft*. Тут усе було майже як у її власній кімнаті, якої більше не існувало, тож це місце хоча б нагадувало про домівку.

— Знову тобі, — зітхнув Саймон. Усі персонажі на екрані перетворилися на зменшені копії самих себе й заметушилися з горщиками та каструлями в руках. — Я перемикаю канал, — сказав він, беручи пульт. — Набридло це аніме. Не розумію, про що сюжет, ще й сексу нема.

— Ну, ясно, що нема, — промовила Клері, беручи ще чипсину. — Аніме — це розвага для всієї родини.

— Якщо маєш настрої для розваг не для всієї родини, можна спробувати порноканали, — зауважив Саймон. —